

ligviſ den koſtbareſte Side af den hele Lov, hvis der virkelig overalt ſkulde ſtaffes ſaadanne yderligere Tilleg til den ſædvanlige Politiflykte. Men det er i mine Tanker den eneſte Side, hvorfra der kan indvendes Noget mod denne Beſtemmelse. Hvad angaar iſvrigt Spørgsmaalet om Laboratoriets Beſtaffenhed og Indretning, ſkal jeg tillade mig at bemærke, at der — idetmindſte naar man ſkal holde ſig til, hvad der foreligger, er ſagt og er paſſeret — viſtnok ſlet ikke er nogen Grund til at tro, at man i det andet Thing ſkulde kunne have ſat igjennem, at Laboratoriet ikke ſkulde være midlertidigt. Det har tværtimod beſtandigt været fremhævet ſom et meget vigtigt Punkt i den Be-
 tragting, hvorpaa det Vndringsforſlag hvilede, der nu er blevet Lovforſlagets Eftkælf, at man netop ikke vilde gjøre noget Endeligt, men kun vilde have en midlertidig Foranſtaltning, ſom man kunde enten udvide eller bygge mere op paa, om man vilde, eller lade helt falde, hvis man vilde, ved den ſaſſatte Tids Udløb. Derfor tror jeg, at ſaadanne Vndringer i Loven ville ſlet ikke kunne føres igjennem, og jeg antager, at man maatte ſnarere vilde kunne føre andre Ting dette Lovforſlag vedrørende igjennem end netop det. Naturligviſ kan jeg godt være enig i, at derſom Laboratoriet var oprettet for beſtandigt, havde det mindre at ſige, om Kemikerne blive anſatte paa tre Aar eller ikke; thi naar Laboratoriet var oprettet for beſtandigt og deraf fulgte, at det ſkulde blive der for beſtandigt, ſaa havde man det i ſin Magt, hvis man var fornøjet med dem; efter de tre Aars Forløb at beholde dem, og gav alſaa diſſe Stillingen den Egenſkab, ſom det er maagtpaaliggende at ſtaffe dem, nemlig, at de, der offrede ſig til dem, kunde vente at blive der deres Livstid og ſaaledes føle ſig opfordrede til at hellige deres Kræfter ubeluffende til den Opgave. Men fra en anden Side vilde jeg rigtignok anſe det for alt Andet end en Forbedring, om Midlertidigheden ſkulde betages Laboratoriet, nemlig fra den Side betragtet, at for jo længere Tid man vil ſaſſlaa denne, efter min Mening, utilſtrækkelige Ordning af Tingene, deſvære er det efter min Opfattelſe. Derfor vilde jeg, naar galt ſkulde være, hellere have, at Laboratoriet blev midlertidigt paa tre Aar end paa fem Aar, og, om det ſkulde være, hellere paa 1—2 Aar end paa tre Aar; thi for mig ſtaar det ſaaledes, at det netop er en væſentlig Indvending mod Lovforſlaget, ſom det lyder, at det paaoftrøyer os en utilſtrækkelig og ufuldeſtiggørende Ordning for en Tid af tre Aar. Jeg hørte nok, at det ærede Mindretal (Hæle) begyndte med at ſige, at det nu vilde være afgjort for en Række af Aar, at der ikke vilde blive gjort Noget ved den Sag; men der er dog vel Ingen, og heller ikke det ærede Medlem, ſom ſaaledes kan ſige, hvorledes Folkethinget vil komme til at ſe ud i en Række af Aar, og endnu mindre vil kunne ſige, om der ikke efterhaanden hos Befolkningen vil

uddanne ſig en Overbeviſning om Nødvendigheden af, at der gjøres Noget i den Retning. Derſom en ſaadan Overbeviſning uddanner ſig hos Befolkningen, vil den ogſaa vide at udøve ſit Tryk paa Folkethinget, ſaa at den Tid nok kunde komme, hvor det Thing vilde findes mere medgjørligt og tilbøieligt til at foretage Noget i denne Sag, end det har været hidtil. Jeg kan, ſom ſagt, ikke ſkjønne rettere, end at Lovforſlaget, ſaaledes ſom det foreligger nu, er uacceptabelt, og jeg kan heller ikke ſkjønne, at der for dette Things Vedkommende kan være nogen Grund til, naar man har viſt ſaa liden Anfødelommen mod dette Things For-
 dringer, ſaa at forſætte denne Sags Forhandling længer. Det er min Overbeviſning, at der kommer ikke Noget ud deraf. Vi maa jo huſte paa, at det er ikke en enkelt Beſlutning af det andet Thing, der her foreligger, men at den Eftkælf, Lovforſlaget har nu, ſit det allerede i forrige Seſſion. Da jeg bragte Sagen frem igjen i denne Seſſion, var det i den Tro, at man i forrige Seſſion paa Grund af, at Seſſionen var temmelig langt fremrykket, og at andre Sager da overveiede optogte Interenſen i det andet Thing, var gaaet lidt raſt til Værks, og ſelv vilde finde det, ved den Vending, man foretog mellem den og tredje Behandling af dette Lovforſlag, og at der, naar Sagen igjen blev bragt frem iaar, og man ſit Leilighed til paany i No og Mag at overveie den i et Udvalg, vilde være kommet et andet Reſultat frem; men det er der ikke. Jeg har ſaaet det Indtryk, at der ſlet ikke har været ſkjænket denne Sag nogen fornøjet Realitetsoverveieſe, men at man ſimpelthen har ſlaaet ſig til No med, at „ſaaledes have vi villet og befalet; det har været vor Beſtemmelse i forrige Seſſion, at det ville vi og ikke Andet“, og uaget der ved Behandlingen i det andet Thing har været gjort Forſøg fra mange Sider paa at fremkalde en anden Stilling, er det ikke lykkedes. — Jeg kan derfor ikke tro Andet, og jeg antager, at ogſaa Sagens Venner i det andet Thing mene det Samme, end at det ikke vil nytte nu at forſætte med yderligere Forſøg paa at bringe Noget ud af denne Sag.

Fischer: Efterat jeg nu har hørt den høitærede Juſtitsminiſters Udtalelſe, maa jeg ogſaa være af den Mening, at det er det Bedſte at lade denne Sag hvile indtil videre. Der faldt Udtalelſer under en tidligere Forhandling af denne Sag her i Thinget, ſom gav mig et Haab om, at der, om ikke ſtrax, ſaa dog i en ikke alſor fjern Fremtid kunde komme Noget ud af Sagen, men jeg maa nu opgive en ſaadan Forventning og mene med det ærede Udvalgs Mæltal og den høitærede Miniſter, at det Bedſte er, at Sagen ſtedes til Hvile; man vil da vinde Tid til nærmere at overveie, hvad man vil gjøre med Sagen, og til at ſlaa Noget af paa begge Sider for at op-